

resztet, Szűzanyánk mégsem engedte meg, hogy aggodalmak közt fejezzük azt be.

Legközelebbi lapszámunk — úgy reméljük, — hozhatja már az elhurcolás és a fogságban átélt szenvedések részleteit. Addig is egyesüljünk egész Társulatunk buzgó hálaadásával!

Magyar kórus.

Ilyen címmel hazánk legkiválóbb egyházzene-művészei új hangjegyes folyóiratot adnak ki, mely tisztán magyar és latin énekekből áll. Ezzel segítségére akarnak jönni a női szerzetesrendeknek, melyek csak sok nehézség árán tudnak igazán egyházas, többszólamú női- és gyermekkarra alkalmas énekhez jutni.

Drága elüljáróink örömmel fogadták ezt az eszmét és ajánlják, hogy kedves nővéreink a *Magyar Kórus* egyházzenei hangjegyes folyóirat A) kiadására előfizessenek.

Hogy kedves nővéreink az egyházi éneklést mindinkább abba a mederbe tereljék, amelyet Anyaszentegyházunk és kivált b. e. X. Pius Szentséges Atyánk encyklikája megkíván és előír, budapesti házaink ama nővérei, akik az egyházi énekkel foglalkoznak, rendes egyházzenei tanfolyamot végeznek, vidéki kedves nővéreinkkel pedig majd Központi Lapunk útján vagy talán egy kis szünidei tanfolyamon közöljük azt, ami őket legjobban érdekli.

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
Szent Vince Szeretet-leányai számára.

7. ÉVFOLYAM.

1931.

2. SZÁM.

TARTALOM: Boldog Anyánk iskolájában. — A természettudomány a vallás-erkölcsös nevelés szolgálatában. — Mária-gyermekeink a szeretet-munkákban. — Társulati hírek: 1. Csodásérmű Szűzanyánk kegyelmei. 2. Jubileumi utóhangok. 3. Kínai nővéreink a vörös banditák fogságában. — Kérdések — Feleletek. — Szünörök: Az elemi iskolában.

Dicső Anyánk iskolájában.

(Főtisztelendő Verdier (Verdié) generális atyától.)

E néhány szót az *Anyaház Visszhangja* részére dicső Anyjuk szent halála ünnepének előestéjén írom. Ez alkalommal elolvastam az önök szándékára azt a két konferenciát, melyet Szent Vince elnöklelte alatt azokról az erényekről tartottak, melyeket a Szeretet első leányai jószágos anyjuk életében, utolsó betegségében és halálában megfigyeltek rajta. Az első konferencia 1660 júl. 3-áról, a második ugyanez év július 24-éről kelt. Tudjuk, hogy szent Vince két hónappal később elköltözött az élők sorából.

A nővérek megjegyzései és szent Vincének alkalomszerű magyarázatai a legszebb, legteljesebb és legkifejezőbb képét tárják elénk a Szeretet igazi leányának jó Anyjuk bensőséges életében az erények gyakorlásával.

külső életében pedig hivatási kötelmeinek teljesítésével.

Úgy tűnik nekem, hogy áhítatosan érdekes és hasznos dolog volna, ha a március 15-ét megelőző napokban ezt a két konferenciát választanák lelki olvasmányuk tárgyául. Ha megfontoltan, ájtatosan, értelemmel és szívvel olvassák fel, s figyelmesen és készséges jó akarattal hallgatják meg, akkor biztosra veszem, hogy ez az olvasmány igen üdvös lelkiismeret vizsgálatot, komoly megfontolásokat és nagylelkű elhatározásokat eredményez.

Az első nővérek állítása szerint dicső Anyjuk minden erényben tündökölt. Szent Vince pedig nem cáfolta meg állításait. És az Egyház igazat adott nekik, amikor elismerte eme tények hősiességét.

Az egyik nővér — s nem is ő egyedül — a szegénység iránt való nagy szeretetét említette; észrevette, hogy megboldogult anyja igen szerette és nagy fokban gyakorolta is ezt az erényt.

„És ön, nővérem?” — kérdi tovább szent Vince. — „Atyám, észrevettem hogy Anyánknak nagy gondja volt rá és nagyon óhajtotta, hogy a Társulat mindenkor megőrizze az alázatosság és szegénység szellemét. Sokszor mondotta: „A szegények szolgálói vagyunk, szegényebbek legyünk tehát, mint ők.”

Ha dicső Anyjuk sokszor mondotta e szavakat, bizonyos, hogy mindig erre gondolt. Hiszen a szív bőségéből beszél a száj.

Szent Vince is, szinte elragadtatásban, közbeszól: „Igazat mond nővérem; igazán nagyon szerette a szegénységet.” Erre a szent Alapítónő szegénységének, majd általában a szegénységnek dicséretébe fog és e következtetéssel végzi: „Őrizték meg tehát a szent szegénység szeretetét, s az megőrizi önöket!”

Nővéreim, akik most kezdik meg a tásulati életet és önök, kik megöregedtek már a szegények szolgálatában; ha érintetlenül meg akarják őrizni lelkükben a szent hivatás megértését és szeretetét, ha mindenkor szent állapotuk szellemében akarnak élni; ha a hivatási erények,

a Szabályok és szent fogadalmak nagyrabecsülésében és nagylelkű gyakorlásában ki akarnak tartani; ha mindenkor igényt tartanak e szép elnevezésre: a Szeretet-leányai; akkor őrizték és ápolják magukban a szent szegénység tiszta, gyengéd és erős szeretetét! S akkor majd megőrizi az önöket is és önökben ezeket a szép dolgokat, amelyek megőrzését annyira óhajtják. Szent Vince biztosítja önöket erről; már pedig, amit szent Vince mond és az Úr nevében ígér, az csalhatatlanul beteljesedik.

Ha azok az intézetek, melyek a legkülönbözőbb szeretetművek nevét viselik, mint: Szeretlekház, Irgalomháza, Isten szállodája, azaz oly ház, melyben Isten barátai laknak; menhelyek, melyekben szent Vince szeretete minden szükölködőt befogad, úgy mint: árvákat, elhagyatott gyermekeket, aggodat, leprás betegeket, kiket a társadalom kivetett magából; iskolák, melyekben az első és legtisztesebb tantárgy: Jézus Krisztus, szent vallásunk és kötelmeinek ismerete; ama tűzhelyek, melyekben állandóan fenntartják és élesztik az istenszeretet és máriasisztele szent lüzét; egyszóval mindama házak, melyek meg akarják őrizni szent Vince védnökségével együtt az ő szellemét és műveit is; — őrizték meg féltékenyen a szent szegénység szeretetét! Jobban megőrizi az majd őket, mint legerősebb világi támaszuk, mint leghatalmasabb protektoruk. Higgyenek csak szent Vincének!

Ha azok a nagyszámú tartományok, melyek a világ legszélsőbb határáig kinyúlnak, meg akarják őrizni szoros egyesülésüket a Társulat központjával és szívével; ha azt óhajtják, hogy távoli és közeli házaik és műveik szépen virágozzanak, növekedjenek és sokasodjanak; ha okosan és méltán kívánják, hogy szemináriumai a tagok minőségében és számában gyarapodjanak; ha azt kéri a jó Istenről, hogy a lelkek javára és szolgálatára, Társulatuk öröme és Isten dicsőségére a hivatások száma mindinkább növekedjék; — akkor őrizték meg csökkenés és önámítás nélkül a szent szegénység szeretetét! Az megőrizi majd önöket is és megóvjá a Társulatok hármasság el-

lensége elől. Ezek: a pazar építkezések és berendezések; sóvárgó gyűjtése a vagyonnak és javaknak; a jövőtől, esetleges kifosztatástól való sejtelemszerű félelem. A szent szegénység szeretete megőrzi majd tartományukat, megvédi az ellenségektől, benépesíti szemináriumait, megsokasítja intézeteiket és műveiket. Onnan felülről Isten kegyelmét vonja le rájuk, idelent pedig megbecsülést és tiszteletet szerez. Szent Vince jól megmagyarázta mindezt.

Te pedig, Szent Vince Szeretet-leányainak Társulata! — Hosszú ez a cím, de minden szava magán viseli a nagyság és nemesség pecséljét! — Tisztelettel hajtom meg fejemet e dicsőséges elnevezésed előtt. Ha igazán tisztelni és dicsőíteni akarod azt, akit szent Vince nagyon helyesen a nővérek kedves jó anyjának nevezett, akinek szentségét kijelentette és dicsőségét az égben máris szemlélte; ha mindenkor meg akarod valósítani pecséted jelképét: *A megfeszített Jézus Krisztus szeretete üz!*; ha családja vagy Isten, azaz a Szeretet-leányainak; Szent Vince, azaz a szegények atyja leányainak; Boldog Lujza, azaz a szegények szolgálója leányainak, aki még szegényebb volt, mint ezek; — ő őrizd és táptáld magadban mindenkor a szent szegénység szeretetét! Az megóv majd és megőriz téged is.

Azt akarják ugyebár, kedves nővéreim, hogy Társulatuk mindig éljen és megmaradjon. Nos, Szent Vince szerint ebben van az életnek, a hosszú és halhatatlan életnek titka!

Befejezem tehát kis értekezésemet. De eszembe jut még valami. Ha a *Visszhangban* az „*Elüljárók szavá*”-nak megírása reám esik, úgy veszem észre, a legtöbbször kis prédikáció lesz belőle a szegénységről. És ki tudja, egyikük-másikuknak nem teszi-e próbára türelmét e témának sokszoros megisméllődése! Ki tudja!

De vajjon furdal-e a lelkiismeretem prédikációim gyakori egyhangúsága miatt? Az igazat megvallva, nagyon kevésbé. Hiszen jól tudom, hogy a szent szegénység szeretetének már legkisebb csökkenése is megsebzí a szenthi-

valás szellemét, a Társulat életelvét, létezésének feltételét.

Azután úgy tűnik nekem, hogy az erős követelésemet Szent Vince és Boldog Lujza szívesen kimentik. Meggyőződhetnek erről az 1660 július 3-án tartott konferencia olvasásával, mely anyagot szolgáltatott e kis értekezéshez.

Befejezésül Szent Vince imáját csatolom, melyet e konferencia végén mondott: „Uram, vésd ezt mélyen szívünkbe úgyannyira, hogy a Szeretet-leányát látva, a szegénység szelleme is szemünkbe tűnjék. Áldjuk a jó Istent, amiért Lujza anyába is ezt a szellemet ojtotta! Emlékezzenek rá sokszor, mennyire kitartott benne! Az ő példája nyomán ragaszkodjunk mi is, kedves nővéreim, a szegénység erényéhez!”

A természettudomány a valláserkölcös nevelés szolgálatában.

A pedagógusok több-kevesebb eltéréssel rendszerint az erkölcsi jellem, keresztény szempontból a vallás-erkölcsi jellem kifejlesztésében állapítják meg a nevelés célját. De ezt a legfőbb célt nem érhetjük el Isten és vallás nélkül. Nem mondjuk ezzel, hogy a vallástalan ember nem lehet erkölcsös. Lehet, de csak keresztény környezetben. Kereszténytelen, vallástalan társadalom közepette vallás nélkül senki sem élhet emberhez méltó életet.

Miért oly szomorú a jelen idők képe? Nemde azért, mert éppen a jó Istent, a meggyőződéses hitet akarják száműzni a lelkekből. Az Istenben való hit forrása a kötelességtudásnak, a munkaszeretetnek, az erkölcsnek.

Akié az ifjúság, azé a jövő. Ezt jól tudjuk. De tudják hitünk ellenségei is; azért iparkodnak éppen a gyermekeket letéríteni a helyes útról. Mit meg nem tesz pl. a

„Gyermekbarát” szektája! Mennyi áldozatot hoz csak azért, hogy megnyerje magának és eszméinek az ifjúságot.

S mily furfanggal járnak el! Kiviszik a gyermeket a szabad természetbe s ott a saját környezetében mutatják be nekik az állat és növény életét. Rámutatnak a természetben uralkodó törvényszerűsége és... amikor következésképpen azt kellene ebből levonni, hogy a végtelenül bölcs Isten az, aki ezt a törvényszerűséget megalkotta s akinek akaratnyilvánítása érvényesíti, akkor egész helytelen logikával kimondják: „Lám, a természet mily szépen működik önmagában! Az állat- és növényvilág zavartalanul végzi életműködéseit; itt tehát nincs szükség Istenre. Nincs Isten.

Idáig mindent elkövettek, hogy elvonják a gyermekeket a felekezeti iskoláktól. Most taktikát változtattak. Éppen a legvallástalanabb szülők gyermekeit igyekeznek bejuttatni oda, hogy az ily megmételtyezett lelkű tanítványok magukkal rántsák a többit is; hogy megingassák, tönkre tegyék amúgy is gyenge hitüket. S tervük nagyon sokszor sikerül; mert hiszen a mi táborunk a legtöbbször nem szervezkedett, nem készült föl ellenük.

Ezen a téren szigorú kötelességeink vannak. A „Gyermekbarát” munkáját ellensúlyozni kell. Ők helytelenül magyarázzák a természetben uralkodó rendet és célszerűséget; nekünk szent kötelességünk, hogy növendékeinket rávezessük a helyes, az igazi nyomokra. Ellenségeink azért veszik a példát a természetből, hogy kiirtsák a gyermekek lelkéből a hitet: nekünk azért kell felhasználnunk a természetet, hogy mindig jobban megerősítsük őket hitükben.

Már a Szentírás első lapja is arra utal, hogy egy és ugyanazon fán termettek a jó és gonosz tudásának gyümölcsei. Más szóval, azt jelenti ez, hogy az Isten szíve szíve szerinti tudás mellett van káros, rossz tudás is. Hiszen a tudós, de gonosz elmék ártottak legtöbbször az emberiségnek! Nemes jellemek tudása áldás; a gónoszoké azonban átok!

A keresztény pedagógusok és a magyar püspöki kar

is felismerte a veszélyt. S az új tantervben szinte aggályos gondossággal, szinte segélyt kérőleg fordul a katolikus tanítósághoz s felszólítja őket, hogy ápolják a gyermekek lelkében a természet szeretetét s iparkodjanak velük jól megértetni a benne megnyilvánuló isteni gondolat nagyszerűségét.

Olvassuk csak el figyelemmel a tantervet! Majdnem minden tantárgy célkitűzésében ezt sürgeti, az utasításban ez a gondolat vonul végig. Főképpen a természettudományi tárgyakat tartja a vallásos érzélem fejlesztésére legalkalmasabbaknak.

Sokszor halljuk kedves nővéreinktől, hogy kivált a nagyobb leánykák a továbbképzőiskolákban mosolyognak, ha tanításukba a katekizmust, az Isten parancsait szövik bele. Helyesen mondja erre Kehr: „A vallásos érzület pusztán erkölcsi prédikációkkal fejleszteni nem lehet mert vagy meg sem hallgatják a gyermekek, vagy pedig a hitetlen szülők rontják le hatásukat otthon, amikor azt mondják: „A papok csak hivatalból beszélnek; nem kell elhinni a szavukat!” De nyissuk föl a lelkek előtt a nagy természet csodás titkait! A természet nagyszerűségének szemlélete és megértése, a csodálatraméltó egymásra utaltság s az ember kicsinységének érzete Istenhez vezetnek.”

Tehát a természet szépségeinek feltárásával hassunk nevelőleg a gondjainkra bizottak lelkére. A nagy mesterműveket zárt ajtók és egyenruhás szolgák őrzik. Az Úr műremekei könnyen hozzáférhetők; még a pénztelen szegény ember sincs megfosztva szemléletüktől. És mégis hány, de hány ember nem gyöngörködik ebben a nagyszerű tárlatban! A nagy tömegek nem értik ezt a világnyelvet; pedig az mindenkinek érthető lehetne. Nem értik, mert nem tanulták.

Az elemi iskola van arra hivatva, hogy ennek a nemes esperanto nyelvnek abc-jét megtanítsa és ránevelje a lelket, hogy fogékony legyen a természet szépségei iránt. A belőlük szerzett tanulság hathatós ellenmég lesz később a körülötte burjánzó mérges behatások elpusztítására.

Ha szeretjük szent Egyházunkat, ha szeretjük hazánkat, akkor nem nézhetjük ölbe tett kézzel az ellenség merkedéseit. Nem mondhatjuk harci lármájukra, támadó ostromaikra, hogy majd csak elnémulnak; Isten majd megvéd bennünket, megvédi Egyházát. Akik így beszélnek, azoknak nincs egészen igazuk.

Az Anyaszentegyház örökéletű; ezt megígérte Krisztus. De a magyar katolicizmusra nem vonatkozik az örök fennállás ígérete. Néhány év előtt már úgyszólván a sír szélén állt. Szomorú geografia beszélhet erről!

A kegyelemnek is megvan a geografiája és ez azt mutatja, hogy a legősibb és legvirágzóbb, szenteket termelő országok elpusztultak, mihelyt a malasztal nem dolgozott együtt. A Földközi tenger partjai ma pusztaság és rom a katolicizmus szempontjából. Ázsia és Afrika egyházatyáinak szülőföldjén ma már alig él katolikusság. Tovább költözött a malaszt, mihelyt megállt bennük a kegyelemmel együttműködő életerő.

Ha az Egyház ellenségeinek éretlen kirohanásai nem ingatják is meg magát az Egyházat, de fogyasztják, gyengítik, gúzsba kötik egyes tagjait. Szaporodnak a Nikodémusok; növekedik a közömbösök, az elhódítottak száma, akikben az ellenség mind szélesebb rétegekben hatoló mérge dolgozik.

Fel tehát a munkára! Szakadatlanul védenünk kell örök kincseinket a támadókkal szemben. Tegyük, dolgozzunk, példát adjunk, apostolkodjunk a tarzusi Pálok, Depaul Vincék, Asszisi Ferencek lelkületével.

Azelőtt vértanusággal, diplomákkal, a lelkiség misztikájával, művészettel, legendákkal dolgoztak; most pedig a jó sajtó terjesztése mellett a természet megismertetésével kell dolgoznunk, mert a jelen körülmények ezt kívánják tőlünk. A modern korszellem beleszédül felfedezéseinek mámorába; ittas szemmel, öntelt lélekkel tekint végig a kultúra és technika vívmányain és éppen ezek nevével üzen hadat az Istennek.

Pedig csak a felületes természet-ismeret alkalmas ar-

ra, hogy elkápráztassa s önteltté tegye a vallástól elfordultakat. A nagy szellemek, az igazi lángelmék leborultak Isten előtt; a természet titkain keresztül sóvár szemmel néztek az örök, a túlvilági dolgok felé; szerették Egyházukat és híven gyakorolták vallásukat. A természet és vallás, a külvilág és a kegyelmi élet egymásra támaszkodnak. Innét van, hogy a vallásos élet mesterei, a Szentek a természet kedvelői is voltak mindenkor.

Hallgassuk csak újból isteni Mesterünk tanításait. Majdnem mindig a természetben rejlő oktató erőt használja fel. Olvassuk csak paraboláit a gyöngyöt vásárlóról, a kincskeresőről, a magvetőről s a konkolyhintőről, a szőlőművesről, az elveszett juhocskáról. Mind-mind a természetből vett példák! Tehát ő is szerette a természet szépségeit s példabeszédeibe gyakran szőtte be a mezők virágait, a fák lombjait, az ég madarait. Az ő nyomában járnak sokan, akik a hitbeli megújulás egyik hathatós forrását a természetben találták föl. Különösen jól megértette ezt a természet gyermeke: a jó falusi nép, mert jól tudja az Apostol mondását: *Sem az nem valami, aki ültet, sem az, aki öntöz, hanem Isten, aki a növekedést adja.* (I. kor. 3, 6-7.)

Éppen ezért két tenyerét kergesre dolgozza ugyan, de azért a mezei munka minden mozzanatánál az égre tekint; az égtől várja az áldást, s azután lelkéből tud hálat adni érte. De hozzá teszem: amíg a modern szellem meg nem rontotta és hitét meg nem ingatta.

Szent Vince atyánkról is tudjuk, mennyire szerette a természetnek egyszerű gyermekeit. Ő maga is az életet termő föld fia volt; annak ölén nevelkedett, s hányszor említette oktatásaiban, hogy mily áhitattal kulcsolódik imára a földművesnek munkától megtört, kerges keze, amikor szívből könyörög: „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!”

Tanuljuk meg és tanítsuk meg a ránbízottakat is a természet szavának megértésére. Mert van ám annak szava; de ha nem a lelkünkkel hallgatunk rá, nem értjük

meg. A porszemecskétől az égen ragyogó csillagig minden a jó Istenről beszél hozzánk és fölemeli szívünket a jó mennyei Atyához.

A teremtett dolgok értéke annyi, amennyit Istenről mondanak. De értenünk kell a teremtett dolgok nemes és szent esperanto nyelvét. Tanítanunk kell ezt a nyelvet, de mindenekelőtt magunknak kell meg tanulnunk.

De vajjon van-e, és hol van a nyelvtana? Termelt-e a sajtó ilyen műveket? Ó igen. Sokat sorolhatnánk fel; de bármelyiket használjuk is, akárhonnét vegyük is a gondolatot, azt előbb lelkünk élményévé kell átvinnünk, mert a száraz szó lelket nem emel, a hideg betű szívet nem lelkesít. szeretetet, áhitatot nem kelt.

A Központi Lap ebben is segítségünkre lesz. Nem ugyan kidolgozott lecketerveket, hanem csak gondolatokat akar adni, hogy adott esetekben fölhasználhassuk őket. Alapkövünk a Szentírás, az Evangélium és a Szentek élete. Ebben a tárlatban egymás után sorakozik eléink a teremtés a nagy természet kiaknázhatatlan szépségeivel; az ember teremtése, az állat és növény csodás szervezete, szerveinek harmonikus együttműködése, a fizikai és kémiai törvények, a csillagos ég.

Központi Lapunk majd bevezet ebbe a tárlatba s meghallgattatja velünk, mit mond minden egyes műremek az ő Alkotójáról. Hozzuk el magunkkal a ránbízottakat is, hogy mindannyiuk lelke mind közelebb jusson Őhozzá, létünk kútforrásához.

(Folytatjuk.)

Mária-gyermekünk a szeretetmunkákban.

A köznyomor mind rémesebb alakot ölt. Százazrekre rúg már a munkanélküliek, tehát a nyomorgók száma. A kormány, a hatóságok tehetetlenül állnak a mind nagyobb veszedelmeket magukban rejtő gazdasági válság előtt. Csak egy lehetséges, hogy összefogjon az egész társadalom a már-már éhhalállal küzködő családok felkarolásában és felsegítésében.

Jól mondotta P. Böle Kornél domonkosrendi atya a Központunkban tartott triduum alkalmával összegyűlt Szeretethötygyeinknek: „A köznyomor oly fenyegető alakot ölt, hogy szigorú keresztény kötelessége mindenkinek, hogy kivegye részét a jótékonyaságból és a nyomorgók felkarolásából.”

Szeretet-Egyesületeink tagjai helyt is állnak és megteszik a magukét. De túlkevesen vannak s erőik nagyon korlátoltak. Hozzájárul még, hogy önmaguk is mind nehezebb anyagi körülmények közé jutnak, köztük sokan betegesek, idősek. Gondoskodni kell tehát új, fiatalos erőkről, melyek a munkában segítségükre lehetnek s idővel helyüket is pótolják.

Drága elüljáróink a Mária-társulatok tagjaira gondoltak. Ezeket szeretnék belevonni a jótékonyasági munkákba. E célból ez év február 18-án egy kis előkészítő gyűlést hívtak egybe a Máriatársulatok vezetőiből és az illető házak szolgáló-nővéreiből, hogy tanácskozzanak velük ama lehetőségekről és módokról, melyekkel a fiatal leányokat sikeresen be tudnók állítani a jótékonyasági művekbe.

Elsőben főtisztelendő atyánk szólott. Miután kifejtette terveiket, megjegyezte, hogy ezzel a leánykakat igen helyes időtöltésre is szoktatjuk. Természetesen új terhet s új munkát jelent ez a Mária-társulatokban. De nem új egye-

sületről van itt szó, hanem csak a szeretet-munkáknak a Máriatársulatokba szeretet-szakosztály alakjában való beállításáról.

Ft. Köhler F. házfőnök úr azután részletesen beszélt a külföldi ifjúsági Szeretet-mozgalmakról. „Az idők jele, — mondá — hogy szent Vince családjában világszerte igyekeznek az ifjúság köréből munkatársakat nevelni Szent Vince munkájának folytatására: a szegények szolgálatára, még pedig elsősorban a Mária-gyermekek soraiból.

A Mária-gyermekek alaperényei között ugyanis a szeretet gyakorlása éppoly fontos, mint a tisztaság, az alázatosság és az engedelmesség. (L. Kézikönyv 37. o.) Azért a Mária gyermek ne csupán családjában, környezetében, egyesületi életében gyakorolja a szeretetet, hanem árasztja ki lelkének krisztusi melegét ama szűkölködő testvéreire is, akikkel ugyanazon plebánián vagy egyházközségben él.

Az áldozatos tevékeny szeretet a mi Urunk Jézus testamentuma és ma inkább mint valaha: sürgető parancsa. Hiszen ezek és ezek fordítanak hátat Egyházának, mert nem érzik eléggé a szeretet meleg megnyilvánulását, föl-emelő segítségét. Minél több kegyelemben részesült valaki, annál nagyobb a felelőssége, hogy másoknak is nyújtson belőle, másokat is rásegítsen az üdvösségre.

Krisztus Urunk hívja a Mária-gyermekeket a Szeretet útján a lélekmentés nagy munkájára. Szent Vince családjának tagjai ők; így örökösei is kell, hogy legyenek az ő szellemének, a tevékeny szeretetnek és folytatói az ő munkájának a szegények szolgálatában! Ez Szent Vince utódjának, föltisztelendő generális-atyánknak is kifejezett óhaja.

A különböző vidékeken különböző körülmények között, különféle alakulatokban és működési körökben látjuk az ifjúsági Szeretet-egyesületet.

Az első ifjúsági Szeretelmű 1910-ben Boldog Lujza Anyánk párlfogása alatt *Párizsban* indult meg, és pedig a Saint-Nikolas-du-Chardonnet plebánia nővérei vezetése alatt álló Mária-társulatban; ugyanott, ahol 300 évvel

előbb Boldog Lujza megszervezte Szent Vince nagy öröme az első párizsi Szeretetegyesületet!

Ezen ifjúsági csoport célja és szelleme teljesen azonos a hölgyek Szeretet-egyesületével, melynek központjához szervesen kapcsolódik is. Tagjai hetenkint meglátogatják a Szeretet-egyesület által kijelölt szegény családokat, beteget, szegényeket; először egy kedves nővér vagy egy Szeretethölgy kíséretében, később önállóan, de kettésével. Az Egyesület élén áll az igazgató (lehetőleg a Máriatársulat igazgatója) és az igazgatónő, az intézet főnöknője vagy az általa megbízott kedves nővér, lehetőleg a Máriatársulat vezetője. A vezetésben segítőknek a tanács (elnök, titkár, pénztáros, 2 vagy több tanácsstag.) Évenként januárban beszámoló közgyűlést tartanak (esetleg a hölgyekkel közösen), mely után részletes beszámolójukat beküldik a Szeretet-egyesületek központjának. A működő tagok közé beléphetnek nemcsak Mária-gyermekek, hanem más jóra való leányok is 16 évtől 30 éves korukig; ezután átlépnek a hölgyek Szeretet-egyletében. A működő tagok nem fizetnek tagdíjat; a pártolók tetszés szerinti adományt támogatják a szegényügyet. A legutolsó jelentés szerint Párizsban és környékén 1929-ben 53 B. Lujza műben 1482 tag 1795 beteget látogatott és 87.000 franc-kal (kb. 20.000 Pengővel) támogatott.

E B. Lujza-Szeretelmű alapszabályait 1918-ban magyarul is kiadta a Szeretet-egyesület magyar központja. Nyomában meg is indult több helyen a szervezkedés. Sajnos, jelenleg csonka hazánk területén csak Óbudán és Klotildligeten működik egy-egy B. Lujza-egyesület kedves és szép eredménnyel.

A Boldog Lujza-egyesületek egy egészen eredeti ága 1916-ban *Madridban*, Spanyolhon fővárosában alakult meg. Alapszabályait 1928-ban hagyta csak jóvá föltisztelendő generális-atyánk.

Tagjai a házasságokat hozzák rendbe, család-felajánlásokat végeznek, ingyen orvosi rendelőt tartanak fenn; ingyen ebédet osztanak; munkásnők részére varrodát nyi-

tottak; két szegény-iskolát is fenntartanak saját költségükön. Az ifjúsági Szeretet-egyesületek harmadik és legtekélyesebb fajtáját *Milanoban* volt jóságos nunciusunk, Orsenigo Cesare kezdeményezte.

E művet a *Szeretet iskolájának* nevezik, tagjait pedig a *Szeretet növendékeinek*. A tagok nem kezdik meg mindjárt működésüket a szegények látogatásával, hanem előbb két éves tanfolyamot végeznek. Heti két órát töltenek együtt. Az első órában a Szeretet-bazár számára dolgoztatnak; és pedig nem piperemunkákon, hanem szegény-ruhákat varrnak, melyeket a jótévők a szegények számára vásárolnak meg. A második órában pedig praktikus előadásokat hallgatnak a lelki életről és a szegények gondozásáról, melyeket vagy az egyesület igazgatója, vagy pedig egy-egy nővér vagy Szeretethölgy tartanak.

Csakis tanult leányokat vesznek fel a Szeretet-iskolába, és pedig 16 éves kortól 30 éves korig. Száznál több növendéket nem vesznek föl. Évi öt lira (1.50 pengő) tandíjat fizetnek. Minden összejövetel előtt meglátogatják a szentségi Jézust. Évente kétszer van közös szentáldozásuk s minden évben egy hélig tartó szentmagányt végeznek. Lelkiigazgatójuk ugyanaz, aki a Szeretet-egyesületé is.

A kurzust befejezve, a Szeretethölgyek segítségére vannak, de csak azokat a családokat látogathatják, melyeket a Szeretethölgyek számukra kijelöltek. Külön elnöknőjük nincs, de van külön titkáruk, pénztárosuk és az egyes munkakörök elosztása szerint csoportvezetőjük. Vasárnaponként összegyűjtik a szegény gyermekeket, hogy velük foglalkozzanak. Jövedelmüket különösen két forrásból merítik: a már említett bazárok rendezéséből és egy kis nap-tár kiadásának árából, melyet évenként több ezer példányban, darabját öt lírával árusítanak.

Főtisztelendő atyánk és az egész gyűlés is tökéletes műnek találta ezt a milanoi Szeretet-iskolát. De nálunk teljesen megvalósítani ez idő szerint még aligha lehet. Mindazonáltal tennünk kell valamit és azért felszólította főtiszt. atyánk azon intézetek tiszt. szolgáló-nővéreit, hol már meg-

indult az ifjúsági Szeretet-mozgalom, hogy adják elő tapasztalataikat.

A budapesti Ranolder-intézet növendékei és a Mária-társulat szent Erzsébet csoportja eddig főképen a szegénysorsú iskolásgyermekkel foglalkoztak, több kevesebb sikerrel, de emellett ruhát is készített 35-40 szegény részére.

A váci Mária-gyermekek két „irgalmassági napot” rendeztek. Természetben (lisztet, zsírt, ruhát) gyűjtöttek össze és vitték szét a kijelölt szegényeknek. Vasárnaponként a szegények javára perselyeznek.

A „Karolina iskola” kis elemistái osztályonként teadélutánokat rendeznek a szülők részvételével, melyen kis szavakat, táncokat, jeleneteket adnak elő. 100-120 pengő egy-egy ily délután tiszta haszna. Szeptemberben szüreti ünnepélyt, júniusban fagyalt-délutánt rendeznek. A váci Szeretet-egyesületnek így 1929-ben 14.000 pengő bevétele volt a szegények javára.

Az óbudai Cselka intézetben kis polgáristákból alakult meg a Boldog Lujza-egyesület, de most már nagyobb leányok is a tagjai. Az idősebb Mária-leányok pedig a a hölgyek Szeretet-egyesületében fejtenek ki igen szép munkát. Még az óvóképző jelöltjei is látogatják a szegényeket. Az érdekes felszólalásokból kitűnt, hogy ifjúságunk mennyire hajlamos a Szeretet munkára. Egy kis áldozattal, egy kis fáradtsággal mily szép eredményeket lehet velük elérni.

Nagyontisztelendő vizitornővérünk ki is fejezte óhaját, hogy ez eredményeket fokozzuk, amennyire csak lehet és róluk lehetőleg írásbelileg tegyenek a k. vezető nővérek jelentést, hogy ebből az idejű Mária-nap számára érdekes anyagot lehessen összeállítani.

A jövő gyakorlati munka számára pedig hosszabb véleménycsere után főtisztelendő atyánk azt ajánlotta, hogy hetenkint legalább egy munkaórát tartunk Mária-gyermekeinkkel. Mivel pedig igen sok leányt annyira leköt kenyérkeresetük, hogy erre sem vállalkozhatnak, ezek talán hazavihetnék a munkát s otthon készíthetnének

egyet-mást a szegények számára. Ezt a módot a legtöb-
ben kivihetőnek tartották.

Igy lassan kialakulnak majd a Máriatársulatok Szeret-
etet-szakosztályai, és ezekből később a Boldog Lujza-
művek vagy a milánói minta szerint a Szeretet iskolája.
Hogy ezeket elérjük, nemcsak a Mária-gyermekeket igye-
kezzünk megnyerni a tevékeny Szeretet eszméjének, ha-
nem a reánk bízott többi leánylelkeket is. Valamennyit
neveljük rá a Szeretet nagy munkájára!

„Fogadják szívükbe a hallottakat, — mondá befeje-
zésül főtisztelendő atyánk, — és valósítsák meg, amit le-
het. Ha nem lesz is művük most, a kezdetben, tökéletes,
de mindenüttl kell tenni valamit a Szeretet érdekében, és
Isten áldása velünk lesz!”

Társulati Hírek.

1. Csodásérmű Szűzanyánk kegyelmei.

Egyik nagyobb kórházunkból örömmel jelentik:

„Egy fiatal ügyvédet hoztak hozzánk rendkívül súlyos
és elkéselt vakbél-operáció céljából. Nagyon kevés remény-
nyel fogtak hozzá orvosaink a műtélhez. Utána tényleg
komplikáció állt be; feltűnően megdagadt a sebhely s ma-
gas láz lépett föl. Az orvostanárr ur és az összes orvosok
kijelentették már, hogy nincs segítség. A legjobb esetben
is legfőljebb két napig élhet még a beteg.

Felesége, aki egyszer már elmebeteg volt, kijelentet-
te, hogy ha férje meghal, ő azonnal öngyilkos lesz, mert
három kis gyermekével nem tud mihez fogni.

A nővérek nagyon buzgón imádkozták Csodásérmű
Szűzanyánkhoz a reménytelen betegért. Kérték őt, gyó-
gyítsa meg főképen a lelkét, mert már 18 éve, hogy utol-
jára gyónt. Gyertyát is égettek erre a szándékra.

És a Szűzanya segített! A beteg kezdett kissé jobban
lenni. Maga kérte a papot és szépen elvégezte gyónását
és áldozását. Ekkor hirtelen erős javulás állt be és rövi-
desen meg is gyógyult. A szentáldozás után való napok-
ban első kérdése mindig az volt feleségéhez, ha bejött
hozzá: „Fiam, voltál-e a kápolnában?” — S ha a válasz
tagadó volt, rögtön odaküldte, hogy lelki-testi gyógyulá-
sáért hálát adjon a jó Istennek.

Mielőtt távozott a kórházból, szentül megígérte, hogy
ezután mint igazi, meggyőződéses katolikus él. A nővé-
rekre is egészen másképp tekint most, mint azelőtt.“

*

Egy nagyobb árvaházunk nővérei hálattal szívvel a
következőket jelentik:

„Egyik reményteljes növendékünk, ötöd-gimnazista fiú,
karácsony előtt orbáncot kapott a fején, mely hamarosan
behúzódott a fülbe és nagyon elmérgesedett. A specialis-
ta orvos egy hélig középfülgyulladásra kezelte s kijelen-
tette, hogy okvetlenül meg kell operálni, mert már a csont
is gennyedésbe ment át.

A veszélyes műtét december 31-én történt meg. A
láz még magasabbra szökött fel és nem tágított. Január
4-én este meglátogattam őt a kórházban. Láza még min-
dig 39.7 s tekintete egész merev volt. Állapotát nagyon
veszélyesnek nyilvánították az orvosok. A szegény fiúnak
vérmérgezése volt. Ekkor teljes bizalommal Csodás érmet
kötöttem nyakára s még aznap, január 4-én este, szent
kilencedet kezdtünk otthon Csodásérmű Szűzanyánkhoz.

Másnap már reggel küldtem ki egy nővért, hogy meg-
nézze betegünket. Hála Szeplőtelen Anyánknak, már ja-
nuár 5-én reggel leszállt a láz 37.7-re s azon naptól
kezdve fokozatosan csökkent. Egy héten belül teljesen el
is múlt. A fiú meg volt mentve! A leendő kis misszioná-
rius, Istennek hála, most is jól van. Még hallásának sem
ártott a súlyos műtét.

Egyik izraelita orvos, aki a műtétet végezte, követke-

zöképen nyilatkozott: „Itt csak Isten segít! Ilyen nehéz esetek majdnem mindig halállal végződnek.“ Egy másik pedig így szólt a fiúhoz: „Ne feledd el fiam, hogy most másodszor jöttél a világra!“

*

A harmadik csodálatos eset ugyanezen intézetben történt. Egy életveszélyes fiúkaland volt ez a Kárpátokban. A szolgáló-nővér így beszéli el:

„Karácsony előtt az egyik fizető növendékünk egy másik fiú édesanyjával hazautazott az ünnepekre. A két anya már a szüenidőben tárgyalt az együtt való hazautazásról, s nem jól értették meg egymást. A Csaca közelében lakó édesanya úgy gondolta, hogy a gondjaira bízott fiú Csacán délelőtt 9 órakor felül az autóbuszra s az egészen hazáig viszi. De nem úgy volt. Az autóbusz csak egy kis úton vitte, s tovább nem ment. A fiúcska faluja pedig a Felvidék legfelsőbb részén, a lengyel határ közelében van.

A tíz éves, éretlen kis utashoz egy másik, nem sokkal okosabb fiú csatlakozott. Az utat egyik sem ismerte. Miután 24 kilométert gyalogoltak hócipő nélkül a magas hegyekben, nagy hidegben és hóban, végre is oda jutottak el, ahonnan kiindultak. Szerencsájukra, egy nyitott paraszt-szánkóval találkoztak s az elvitte kis utasunkat egészen falucskájáig, ahova szülőinek, nagy rémületére esti félhatkor érkezett meg. Reggel óta étlen-szomjan volt s félig megdermedt a nagy hidegtől, még csak takaró sem volt vele.

Alig hogy elindult, egy helybeli nagynénje figyelmeztetett minket az út veszedelmeire. Táviratot menesztettünk utána, de hiába. Későn volt! Esdve kértük tehát Szeplőtelen Szűzanyánkat, vegye oltalmába a fiút s vezérelje haza szerencsésen.

S a jó Szűzanya megtette. A fiúnak legkisebb baja sem történt. Még náthát sem kapott és semmiféle utóbajt,

pedig úgy volt csak öltözve, hogy vonaton és autóbuszon utazik. Ő pedig nyitott szánon ment!

De nyakában volt még a nov. 27-én kapott érmecske világoskék selyemfonálon. Ez óvta meg a megfagyástól. Ott fönt épp akkor, karácsony előtt, hallatlan nagy hideg volt és az a 24 kilométeres gyaloglás hóban és fagyban! Hála legyen mindenért jóságos Szűzanyánknak!

*

Egy igen súlyos idegbajban szenvedő plebános úrnak is segített a Szeplőtelen Szűzanya. De erről még nem lehet írni. Csak annyit mondott: „Fölvettem az érmet, és meggyógyultam! Hála legyen érte a Szeplőtelen Szűznek!“ — Ha ennek az úrnak gyógyulása állandó lesz, az csodaszámba megy, s nagyon érdekes az is, hogyan jutott ő a Csodás-éremhez.

Lám, ezek a csodás meghallgatások a magasztos centennáriumi ünnepek óta történtek. S ez csak egy-néhány, aminek híre eljutott hozzánk is; de mennyi lehet az, amiről még nem tudunk! Szűzanyánk tehát még jótékonyabb ragyogással szórja felénk kegyelmi sugarait. Használjuk ki; esdjünk hozzá bizalommal, szeretettel! Anyai pártfogását, csodás kegyelmeinek erejét mindig érezni fogjuk.

2. Jubileumi utóhangok.

(Folytatás.)

Tévedésből vagy késedelemből több nővérházunk beszámolója kimaradt az ünnepek leírásából. Ime, itt pótoljuk tehát.

Krisztinavárosi elemi iskola.

Intézetünkben nov. 26-27. és 28-án triduummal ünnepeltük meg a Csodás-érem jubileumát. Mind a három nap ünnepélyes szentmise volt, melyet mélt. ft. dr. Iványi János egyetemi tanár mondott gyönyörű szentbeszédekkel kapcsolatban. A

sztentmise alatt növendékeink szép alkalmi énekekkel dicsőítettek szeplőtelen Anyánkat. A méltóságos úr beszédében különösen azt emelte ki, hogy ne csak külső fény legyen a jubileumi ünnepség, hanem utánoznunk is kell a szent Szűzet. Ha érmére tekintünk, kérdezzük őt: Szűzanyám, hogyan tetszem neked?... Az Érem ajándéka felelet volt az Úristentől a kétségbeesett emberek jajkiáltásaira: „Itt a pajzs. Ezt adom nektek segítségül és vigasztalásul.”

Az első szentmisén jelen voltak a Szeretet-hölgyek és a gyermekek szülei is. Sokan járultak a szentáldozáshoz. A szentmise után megáldotta és kiosztotta mélt. urunk az érmekeket. Még magasrangú katonatisztek és urak is örömmel térdeltek az oltárhoz és áhitattal fogadták az Érmet, sőt kértek az otthonmaradtak számára is.

Kápolnánkat mostanában festették és új oltár készült a Szűzanya jubileumának tiszteletére. Meg is nagyították, mégis igen sokan a folyosóra szorultak.

Szentmise után a nagyterembe vonultunk, ahol szép ünnepséget tartottunk. A Csodás-érem történetét felolvasta egyik tanítónőnk. Utána a „Szent Látomány” című melodramát adták elő növendékeink zongora, harmonium és hegedű kísérettel.

Délután mindhárom nap szentséges litánia is volt. Éreztük, hogy szívünk megtelt kegyelmekkel és Szeplőtelen Anyánk áldásával. Végül hálatelt szívvel énekeltük el a *Te Deum*-ot a jubileum alatt nyert kegyelmekért.

Növendékeink az egész héten át szentáldozáshoz járultak. A legtöbbnek ezüstláncot vettek Csodás-érmükhöz és állandóan nyakukon viselik. December 8-án kis színelőadással fejeztük be az ünnepet. A háromfelvonásos darab egészen a Csodás-éremre vonatkozott.

Csákvár, elemi iskola.

Mária-gyermekeink kis csoportjával már az egész éven át minden zsolozsma után arra a szándékra imádkoztunk, hogy a jubileumi évben minél többen megismerjék és megszeressék a Szeplőtelen Szűzanyát. Leginkább községünk leány-ifjúságára céloztunk ezzel, mert Ft. esperes urunk már kijelentette, hogy beszünteti a Mária-társulatot, oly kevesen voltak. Mi azonban erősen bíztunk, hogy ez a centennárium szerencsés fordulatot hoz számunkra.

November 27-ét a szokottnál is fényesebben ünnepeltük meg. Ft. esperes urunk már előzőleg több szentbeszédében rámutatott kettős jubileumi évünkre. A kápolnát örökzöld levelek és fehér kryzanthémum virágból font koszorúval díszítettük.

Nov. 25-26. és 27-én triduumot tartottunk. Mind a három nap reggeli hat órákor csendes mise, nyolckor szentséges mise volt, délután öt órákor pedig szentséges áldás szentbeszéddel kapcsolatban. Szép nagy kápolnánk szűknek bizonyult az ájtatoskodó hívők befogadására.

Ft. esperes úr első nap tiszteletrem. Katalin nővér rövid életrajzát, elrejtett életét vázolta megkapó kedvességgel. Második nap a csodás jelenéseket mondta el, harmadik nap pedig a Csodás-érem viselőinek ígért kegyelmekről beszélt és a sok közül elmondott két csodát. Az ünnep napján összes iskolás gyermekeink, a nagyleányok és felnőttek is nagy számmal járultak a szentáldozáshoz. Több mint 600 érmet osztottak ki a ft. urak.

Ez azonban nem volt meglepetés, hiszen a múlt évben is kiosztottunk 500 érmet; hanem igenis az a felérvetés leánysegreg, mely felvételét kérte. 9 Mária-gyermekkel, 9 esdővel és 14 leánykörü taggal gyarapodott e napon a Szűzanya tábora! Ez volt a mi igazi örömünk. Sőt egy régebbi Mária-gyermekünk e napon kérte felvételét a Szeretet-leányainak Társulatába.

A triduumot *Te Deum*-mal zártuk be. Az ünnepség azonban nem ért még véget. Nov. 30-án műsoros estélyt rendeztünk a Csodásérmű Nagyasszony tiszteletére. Az előadás programja a következő volt: 1. Nagy jel tűnik fel az égen. Ének. 2. A Csodás-érem. Szavaltat. 3. Melodráma a Csodás-éremről. Zongora, harmonium és ének-kisérettel. 4. Ft. esperes urunk ünnepi beszéde. 5. Katalin nővér titka c. darab sikeres előadása. 6. Élőkép: Szeplőtelen Anyánk angyalok és Mária-gyermekek között.

A nézőközönség meghatottan, szóltanul távozott az ünnepségről, ahol mintegy a mennyország előtízét érezte. Másnap pedig a szent missió kezdődött, mely december 8-án ért véget.

Kőszeg, Kórház.

November 25-26. és 27-én mi is triduumot tartottunk. E három nap reggeli hat órákor szentséges mise volt; mise alatt a Csodás-éremről szóló énekeket énekeltük. Mise után prédikáció volt, délután négy órákor pedig szentséges litánia. Az utol-

só napon litánia után *Te Deum*, az érem megáldása és kiosztása.

Habár betegek többnyire fekvők s azért alig vehettek részt az ünnepségeken, kápolnánk mégis mindig tele volt hívőkkel odakintről. Az egyik ft. úr oly meghatóan beszélt a Csodás-éremről, hogy többen sírtak. 200 érmet osztottunk ki aznap.

Magyar Állam-Vasúti Kórház.

A triduumot dec. 6-7. és 8-án tartottuk meg. Kedves kis kápolnánk ünnepi díszbe öltözött. Szűzanyánk szobra az oltár magaslátán nyert helyet, hogy onnét árássa kegyelmeit.

A tulajdonképeni ünnepnapon, nov. 27-én szép szentséges misénk volt, melyen az összes alkalmazottak és sokan a betegek közül is a szentségekhez járultak. Délután áldás volt, melynek végeztével 500 érmet osztott ki a ft. úr.

Dec. 6-án reggel szép szentmisénk volt, melyen nemcsak a személyzet, de a fentjáró betegek is résztvettek. Délután áldás.

7-én reggeli hat óraker a személyzet, tíz óraker pedig a betegek és orvos urak részére volt énekes nagymise papi segédlettel. Oly sok volt a résztvevő, hogy még a folyosó is tele volt hívekkel. Dec. 8-án szintén úgy, mint az előző napon, két szentmisénk volt, hat és tíz óraker. Főtisztelendő urunk szép szentbeszédet tartott. Beszédének alap gondolata: Isten kezében sokszor csak egyetlen ember is oly nagy dolgot vihet végbe, mely átalakítja az egész világot. Így volt ez Katalin nővérral és a Csodás-éremmel is. Oly átalakulást idéz elő a lelkekben, hogy azok töredelemre fordulnak, s Istennel kibékülve térnek örök nyugalomra, vagy a helyes életösvényre. A megjelenés alkalmával Szűzanyánk kezeiből sugarak özönlöttek a földre, melyek között sötét vonalak is voltak. Ezek a nem kért kegyelmeket jelzik. Igyekezünk legalább mi, akik tudjuk ennek jelentőségét, sok-sok kegyelmet kérni és azt lelkünk javára fordítani.

A triduumot délután szentáldással fejeztük be. Hamar elmúltak a kegyelem áldott napjai. De reméljük, hogy a nyert kegyelmek örökké megmaradnak.

Pécel, Szent Erzsébet Gyermekotthon.

A kegyelemteljes százéves évfordulóra vágyó lélekkel készült a ház apraja-nagyja. Azon igyekeztünk, hogy azt lehetőleg kifelé is gyümölcsözővé tegyük a lelkek javára.

Triduumunk december 6-7. és 8-án volt. 6-án, szombaton 7 óraker szentséges mise, délután félőtkor litánia és szentbeszéd, melyet dr. Béky L. esperes-plebános tartott a Csodás-éremről.

7-én, vasárnap félhétkor szentséges mise, utána szentségimádás délután öt óráig. Ekkor litánia és szentségbetétel volt, melynek végeztével 600-nál többen vették föl a Csodás-érmet.

8-án, hétfőn félhét óraker szentséges mise. Délután három óraker litánia, *Te Deum*, utána pedig az alkalmi ünnepély. Ennek műsora a következő: 1. Nyitányszerű induló. 2. Nagy jel tűnik fel az égen. Ének. 3. Ünnepi beszéd, mondja ft. Mikolajcsik József premontrei tanár. 4. Alázatos invokáció Szent Imre herceghez. 5. Szent Imréhez. Szavalat. 6. Szent Imre herceg, Magyarország éke! Ének. 7. Hegedűverseny zongora-kísérettel. 8. Prologus a mai ünnep ismertetésére. 9. Labouré Katalin emlékezete. Szavalat. 10. Krisztust akarjuk. Ének. 11. A Szent Látomány. Melodráma. 12. Kis családunk mély hálája. Ének. 13. Szűz Mária délben. Szavalat. 14. Ó Szeplőtlen a mennyégben! Ének. 15. Ünnepi beszéd, mondja ft. Medveczky Imre ny. esperes. 16. Apotheosis. Élőkép. Ének. 17. A Crédisták befejező éneke.

Szép volt! Lélekiemelő, noha egyszerű. Hisszük, hogy drága égi Anyánk, ha megmosolyogta is egyszerű igyekezetünket, mégis örül, hogy tiszteletét, szeretetét erősíteni igyekeztünk a lelkekben.

Várpalota, Elemi iskola.

Szerettük volna a kedves ünnepet a lehető méltó fényvel megtartani. Sajnos, paphiány miatt csak szerény keretek közé szoríthattuk, a következő sorrendben.

Nov. 25-26. és 27-én kis kápolnánkban szentséges mise volt (27-én nagymise), d. u. pedig szentségkitétellel litánia. Magán az ünnepen nagys. plebános urunk meleg hangon beszélt az összegyűlt híveknek Csodás-érmű Nagyasszonyunkról, az 1830 i jelenésről s hivatkozott az érem viselésével járó sok és nagy kegyelmekre.

Ezután a Mária-gyermekek felvétele következett, végül pedig a híveknek osztotta ki a megáldott Csodás-érmet.

Dec. 8-án és 11-én előadást is tartottunk. Színre került a Csodás-érem melodráma és a megfelelő darab. Arra törekedtünk, hogy községünk minél több lakójának lelkében gyarapítsuk a Szűzanya tiszteletét és szeretetét.

Megszállt területről.

Pozsonyból a következő értesítést kaptuk.

A pozsonyi dómkáplán, Hladik ft. úr, a magyar Csodás-érem füzetből a 11. fejezetet: „A Csodás-érem 1830-1842” szóról-szóra közzétette az „Új Szív” lapjában. Ez eljutott a magyarajkú vidékekre, mert magyar lap. Mi több, a lapban fel volt említve, hogy a Csodás-érem és a füzetke a „Mária oltalmában” kapható. Az érem kiosztása tehát nálunk tovább tart. A triduum alatt 5000 érem fogyott el s azóta újabb 6000 érmet osztottunk ki és küldtünk széjjel.

November óta alig múlik el nap, hogy akár szóbelileg, akár írásban ne jönnének érmeket és füzeteket kérni egész családok részére. Drága érmünket a füzetkéik ismertelik meg azon vidékeken, ahol nincsenek nővéreink. De az Érmecskének is valami csodás vonzóereje van!

3. Kínai testvéreink a vörös banditák fogságában.

Amint megígértük, közöljük most már a részleteket oly sokat szenvedett kínai testvéreink elfogatásáról, hosszas fogságáról és szerencsés kiszabadulásáról. Már a múlt évben is hoztunk rövid közléseket a Kian-i nővérek és missióspapok aggasztó helyzetéről, amikor hónapokon keresztül folytonos halálveszedelemben voltak, mert Kian egész környékén vörös rablók garázdálkodtak fosztogatva és gyilkolva. Akkor megóvta őket az isteni Gondviselés és közben pár hónapi aránylagos nyugalmat is élveztek. A vörösök másfelé jártak pusztító hordáikkal.

1930 őszén azonban újból visszatértek és visszatérésük most már végzetessé vált szent Vince mindkét családjára Kian-ban. Az első megdöbbentő hír egy okt. 21-éről keltezett sürgöny volt a kínai vizitátornőtől: „A Kian-i missióspapokat és nővéreket elfogták, két kínai missióspapot megöltek. Mignani apostoli helynököt váltságdíjért Shanghaiba küldték.”

Sokáig teljes bizonytalanságban volt a Társulat e szegények sorsa miatt. Végre 1930 okt. 29-éről keltezve, le-
vél érkezett a szomorú fogságból, mely némi megnyugtatólatul szolgált. E levelet Larmichant nővér írja, aki a Kian-i nagyobb nővérházhoz tartozó külön kis kórháznak vezető nővére. Ime a levél egész terjedelme:

Tsing-Yuen-Shan, 1930 okt. 29.

A végzetes nap október 5-e, Rózsafüzér vasárnapja volt. Éjfél felé kórházunk ápolónője és több asszony látta, hogy öt-hat ember a falon keresztülmászott és kertünkben elrejtőzött. Az asszonyok meghúzták a csengőt, hogy fölkeltsenek bennünket. Egy szempillantás alatt talpon voltunk és a holdfényben mi is láttuk, miként furakodnak mind közelebb házunkhoz. Nem hallatszott már sem ágyus-
em puskalövés; ez is rossz jel volt. Az emeleti ablakokról nagy petróleumtüzeket láttunk; tehát egész biztosan visszatértek a rablók!...

„A legméltóságosabb Oltáriszentséget magunkhoz kell vennünk!” — így szóltunk egymáshoz. Csak két-három percig készülhettünk a szent Útravaló vételére. Azután reszkető kézzel nyitottam ki a tabernakulum ajtaját és vettem ki a cibóriumot. Éppen tele volt; 60-80 szentostya volt benne. De hogyan áldoztassam meg nővéreinket?... Ott volt a lunula. A cibóriumból a paténára öntöttem néhány partikulát és a lunula szarvacskájával toltam a nővérek nyelvére a partikulákat. Mit éreztem akkor?... A szívem úgy vert, majd ki pattant! Eszembe jutott a jó Pineau nővér, aki szintén megáldoztatta nővértársait a forradalom idején.

Reggeli három óraker egy asszony jön be, hogy elmondja, amit hallott: hogy házunkat fosztogatni akarják. Mit tegyünk? El nem rejtőzhetünk. Ha bezárjuk az ajtó-

kat, egyszerűen betörük. Várakoztunk tehát... Az Úr Jézus szívünkben volt már; ő volt az erősségünk.

A vörösök félnégykor létra segítségével megmászta a ház falát. Csu kínai nővérünket, akinek éppen arra volt dolga, az egyik kollégánál fogva megragadta. De az kiszabadította magát a sötétben és elrejtőzött betegeink közé, magára húzva az ágy takaróját, mintha beteg volna... Nem is láttuk többé. Este kínainak öltözve a keresztények gyaloghintóban vitték át nővéreink másik házába.

E rablók tényleg foszlogatni jöttek; három a nővérlakásba, egyik az emelet felé tartott. Cse Anna nővérünk, szintén kínai, követte őt, de a rabló csakhamar lejött nagy csomó takaróval. Ez alatt a többiek minden módon megmotoztak bennünket, főképen azért, hogy lássák, nincse nálunk fegyver. Ki kellett nyitnom a társulati szoba szekrényét; a takarókkal együtt egy vég szövetet is elvittek.

Amíg távol voltak, mindegyikünk egy kis pénzt dugott zsebébe, mert nem gondoltuk volna, hogy még egyszer megmotozzanak. De jó szimatjuk volt; alig hogy visszatértünk, újból kezdtek a még alaposabb motozást. Teljesen kifordították zsebeinket. Elvitték 45 dolláromat és kiejtették óránkat is, úgy hogy eltört. Rognoni nővértől is elvettek vagy 20 dollárt, óráját, sőt még zsebkendőjét is. Azután újból fölmentek az emeletre; összeszedték zsákmányukat és felszólítottak bennünket, hogy kövessük őket. Tehát vége!... Kezükben vagyunk!... Majdnem megszakadt a szívünk, amikor kedves házunkkal együtt ott kellett hagynunk a szegény kisdedeket, öregeket, betegeket... Mi lesz velük!...

Házunkból kilépve, a nagy piac felé mentünk, mely tele volt vörös katonasággal. Feltűnő kornettünk mindenki tekintetét reánk vonta. Ott egy főnököféle írásba foglalta letartóztatásunkat és meghalározta, hogy hová vezessenek. Annástól Kaifáshoz, Kaifástól Pilátushoz vonszoltak; mindegyikünket külön katoná őrözt. A harmadik stációnál megláttuk Purino urat is.

Mindegyik fogoly többé kevésbé meg volt kötözve.

Bennünket is meg akartak költözni. Rognoni nővér lépett elő hármunk közül elsőnek. Mikor a katona nyakára erősítette a kötelet, előbb le akarta rántani kornettjét. Anna nővéremmel azonban közbeléptünk és biztosítottuk, hogy fölösleges a megkötözés; ne féljen, nem szökünk meg; mindenhová követjük őt. Így elállt a szándékától; a foglyok között tehát mi voltunk egyedül szabadon, meg nem kötözve. Purino urat azonban megkötözték, bár elég emberiesen. A kötélen nyakáról függött le hátán és két könyökére volt erősítve, elég tágra arra, hogy némi mozgást engedjen a keznek. Most mindegyikünk mellé újból egy katona lépett és elindultunk távoli fogházunk felé. Míg az utcákon áthaladtunk, feltűnő kornettjaink miatt minden ház ablaka és ajtaja tele volt kíváncsiakkal. Első börtönünk egy kis szoba volt, melyben hármunkon kívül már tizenöt férfi és két nő is volt.

A délután folyamán valami magasabb főnök jött. Anna nővérem így szólt hozzá: „Semmittevésel töltsük itt az időnket? Ha megengedi, inkább ápoljuk betegeiket.” — Mivel Anna nővérünk kínai létére könnyebben mozoghatott, megkértem őt, hogy ne távozzék el tőlünk, lehetőleg maradjunk együtt.

Este felé tényleg visszajött az előbbi főnök és így szólt hozzá: „Jól van, beleegezem, hogy ápolják betegeinket.” — „De csak oly föltétellel, feleli, ha mind a hárman azt tehetjük.” — „Szívesen teszik?” — mondja. — „Bizonyára, felel Anna nővér, hiszen mindig ezzel foglalkozunk.” Ekkor magához hivatott bennünket és személyesen kísért vissza saját házukba, mely ezentúl az ő kórházuk lesz.

Drága kicsinyeink nem voltak már ott; a nap folyamán jölelkű asszonyok jöttek és elvitték őket keresztény családokhoz. Szegény öregeink és betegeink sírva fogadtak. De milyen siralmas látványt nyújtott szegény, kifosztott házunk!... Mindenfelé teljes üresség! A szekrények ajtait kilépték; az ajtósarkokat letördelték, még a tabernákulumét is! A szent edények mind eltűntek. Mivel nem tudták kinyitni azt a szekrényt, melyben a szentségtartó

volt, a szekrény hátát zúzták össze. A miseruhákat, albat, oltárterítőket mind elvitték; csak a stólák, manipulások és burzák maradtak ott. A kisebb szobrok és feszületek darabokban heverték; egy feszületet a tyúkólban találtam meg! Szívetlépő volt e profanációk látása!

Az emeletről az egész fehéreműkészetet elhordták; csak a kornettruha és éjjeli főkötő maradt meg; bizonyára nem tudták, mit kezdjenek vele. A vasalt kollék bepiszkítva, szélszórva heverték szanaszét. Az összes ágyneműt, még a matrácokat és párnákat is, fölhasították s a tollat az egész házban széjjelszórták. Úgy látszik, elrejtett papírpénzt kerestek bennük.

Amennyire lehetett, elhelyezkedtünk tehát. Legkevésbé sem éreztük magunkat biztonságban, mert nem hihettünk szavaiknak. Az éjszakát egy padon ülve töltöttük; takarónk úgy sem volt. Másnap reggel tényleg érkeztek betegek; és a főnök pénzt adott át Anna nővérünknek, hogy gyógyszereket és rizst vásároljon a betegek részére. Az egyik orvos is átjött Si-ma-teou-ból. (Így hívják nővéreink nagyobb intézetét.) Csakhamar megtelt házunk betegekkel és sebesültekkel. Anna nővérünk, mint kínai, többször ki is mehetett, ami reánk nézve nagyon veszélyes lett volna. Hiszen e rablók mindegyikének szabadságában áll az öldöklés.

Igy voltunk három napon át. Okt. 12-én azonban parancsot kaptunk, hogy átmenjünk a Si-ma-teou intézetbe; a betegeket ugyanis felszállítják a hegyekbe. Mi tehát Rognoni nővéremmel együtt gyaloghintóba ültünk és két vörös karszalagos alkalmazott kíséretében elindultunk.

Mondhatom, dobogott a szívünk az egész úton át! Hogyan jutunk majd át e népes utcákon a nélkül, hogy megtámadnának?... Mégis egészen az isteni Gondviselésre hagyatkoztunk. Az út közepén már annyira körülvetek, hogy a gyaloghintó hordozóinak úgy kellett utat törniük; mégis teljes erejükben futottak velünk. De a vörösök is utánunk futottak ám és kiáltoztak: „Európaiak, európaiak!” Hány fohász szállott aggodalmas lelkünkben!

ég felé, amíg végre célunkhoz elértünk, csak a jó Isten tudja.

Végre mégis ott voltunk. Sírva borultunk nővéreink karjaiba; szólni egyikünk sem tudott. Most legalább együtt szenvedhetünk, s ez nagy megpróbáltatásaink közepette vigasztalásunkra szolgált. Miután kissé lecsillapultunk, elbeszéltük egyik a másikának eddigi sorsunkat.

Kedves nővéreink letették már a kornettet; nekünk is meg kell hoznunk ezt az áldozatot. Pedig milyen szívesen halnánk meg vele! Miután megcsókoltam az enyémet, betettem a szekrénybe és fölvettem a kis fekete főkötőt, amit kedves Leport nővér, a ház szolgáló-nővére készített. A kollét is gallérral cseréltük föl.

Igy töltöttük el az éjszakát és a másnapot, várva, hogy eljönnek értünk. Mindegyik európai nővér kis csomagot állított össze a legszükségesebb dolgokból és egy takaró pokrócot készített magának. Hallgatás és imádság között vártuk azt a végzetes órát, mely elválaszt majd bennünket házunktól, kedves szegényeinktől; elválaszt fiatal kínai nővéreinktől is. Mi történik majd velük? Ez nagy gondot okozott.

Négy óra felé végre beállított a hegyi kórház parancsnoka egy vörös parancsnok kíséretében. Így szólt hozzánk: „Eljöttem önökért, hogy elkísérjem kórházunkba, ahol majd betegeinket ápolják. Nem kell félniük; majd megvédelmezem önöket. Csak a legszükségesebbeket hozzák magukkal!” Még egyszer bementünk szobánkba, hogy megöleljük egymást, utoljára. Kínai nővéreink megígérték, hogy nagyon hűségesek lesznek... (Őket ugyanis helyükön hagyták.)

Mikor átkeltünk a nagy folyón, éreztük, hogy kiszabadulásunk igen nehezen fog menni; azért teljesen és vakon átengedtük magunkat a jó Isten terveinek és szándékainak, ámbár mind érthetlenebbek voltak előttünk. A parancsnok előttünk haladt és mi öten követtük. A jó Isten megengedte, hogy találkozzunk öméltóságával, az apostoli vikáriussal. „Hová mennek?” — kérdi. — „Átme gyünk a

folyon" — felelem. Erre nagyon szomorú lett az arca. — „Én Shanghai-ba megyek, — mondja öméltósága, — remélem, önök is nemsokára jönnek." — Nem állhattunk meg, mert a parancsnok nagyon gyorsan ment.

Megérkeztünk egy szállásra. Vezetőnk így szólt: „Már nagyon késő van; itt kell tölteniök az éjszakát." — Fölvezetett egy kis szobába. Ki nem mondhatom, micsoda érzés vett rajtunk erőt! Egész éjjel pokoli zaj vett körül. Minden oldalról újabb foglyok érkeztek. Úgy képzeltük, hogy rászedtek bennünket s minden percben elérkezhetik utolsó óránk. De hiszen meghoztuk már életünk áldozatát. A két jó kínai missióspap befejezte már; szinte irigyeltük sorsukat.

Október 15-e reggelén eljöttek értünk, hogy elkísérjenek a hegyen levő kórházba. De mily nagy volt meglepetésünk, mikor a bárkánál ott találtuk főtisztelendő missióspapjainkat is, kiket ugyanoda hurcoltak! Ez az isteni Gondviselés műve volt, pedig előző nap úgy határozott a parancsnok, hogy a hadsereget kövessék innét több mint száz mérföldnyire.

Október 5-én áldoztunk utoljára; azóta szentmisénk sincs többé. A társulati élet megtartása alig lehetséges; emiatt inkább erkölcsileg szenvedünk, mint fizikailag. Nagyon fáradtak ezek a szegény urak; mi is. Általában elég jól bánnak velünk; ritka kivétellel mindenki elég udvarias hozzánk.

Mindent, természetesen, el nem mondhatok. Legközelebbi levelemben elbeszélék egyet-mást a Si-ma-teou intézeli nővéreinek elfogatásáról. Ők többet szenvedtek, mint mi. De minden szenvedésünket elégtételül ajánljuk fel a jó Istennek azokért a megszenteltelenítésekért, melyeket intézeteinkben elkövettek.

A kereszt tövében gyermeki tisztelettel és odaadással vagyok

Larmichant nővér,

Leport, Rognoni, Ramos és *Merle* nővérek nevében.

(Folytatjuk.)

Kérdések — Feleletek.

1. *Mi a Társulatba való agregálás? Milyen feltételek mellett agregáltathatunk valakit? —*

A Társulat általános főnöke engedélyezheti, hogy egy világi egyén az egész Társulat imáinak, önmegtagadásainak és jócselekedeteinek érdemében részesülhessen. Természetesen csak olyanoknak engedélyezheti ezt a kiváltságot, akik magasfokú erényességük, jámborságuk és szeretetük, kiváltképpen pedig a Társulatunknak tett értékes szolgálataik által érdemessé tették magukat erre.

Ez utóbbi eset lényeges feltétel. Nem elég tehát, hogy — mint más társulatokba való agregálásnál, — az illető különös szeretettel és bizalommal viseltessék a Társulat iránt és sok jócselekedetet gyakoroljon a Társulaton kívül. Szükséges, hogy adományaival, támogatásával vagy pedig önfeláldozó munkásságával segítségére is jött legyen, mert az agregációs okmány határozottan kimondja, hogy: *há-lójának bizonyosságul.*

E nemű kérelmeket a Társulat párizsi Tanácsához kell intézni. Ott jegyzéket vezetnek róla és nyilvántartják az agregált egyének névsorát. Azelőtt az agregált egyének megkaphatták a nagy nővér-imakönyvet is. Ma már nem.

2. *Szabad-e vasárnap gépen írni? —*

Kétségen kívül, szabad. Vasár- és ünnepnapokon akár kézen, akár gépen írhatunk olyasmit is, ami csak kezünknek ad munkát, nem pedig a fejnek, amilyen például a másolás.

3. *Eleget tesznek e a nővérek a vasár- és ünnepnap-i szentmísehallgatás kötelezettségének, ha mise közben felügyelnek gyermekeikre? — Hogy a felügyeletet jobban gyakorolhassák, nem volna-e jobb, ha a szentmise alatt nem használnák az imakönyvet? —*

Az nem szenved kétséget, hogy a nővérek tanítványaik felügyelete mellett is eleget tesznek a vasár- és ünnepnapi misehallgatás kötelezettségének épúgy, mint a kánor is, aki egész mise alatt játszik, vagy a sekrestyés, akit szintén elfoglal munkája a mise alatt. Egyiknek sem kell e miatt még egy misét hallgatnia.

Könyvet használhatnak a nővérek, csak ne akadályozza meg ez őket a gyermekek felügyeletében. Egyetlen jó tanácsot adhatok: tegyék úgy, ahogy legjobban tudják, s akkor ne nyugtalankodjanak sem misehallgatási, sem pedig felügyeleti kötelezettségük miatt.

Cazot Emil

a. m. t. m. á. igazgató.

Szünórák.

Az elemi iskolában.

Év elején kértek a kis elsőosztályosok, hogy énekeljek nekik valamit. Az ének végén így szól az egyik: „Kedves nővér, magának gyönyörű hangja van, csak egy kicsit hamis.”

Milyen időben van ez az ige: *köt*? — „Kérem szépen, ez téli időben van, mert télen szoktak kötni.”

„Ejnye Mária, milyen piszkos az irkád! Miért nem vigyáztál?” — „Kérem kedves nővér, nem piszkos az, csak lintás.”

„Hány éves vagy Margit?” — „Tizenegy éves vagyok. Már tizenkettő lennék, de egy évig beteg voltam.”

„Milyen tulajdonsága van a víznek?” — „Ha mosdunk benne, fekete lesz.”

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
Szent Vince Szeretet-leányai számára.

17. ÉVFOLYAM.

1931.

3. SZÁM

TARTALOM: Katalin nővér boldoggáavatási ügye. — Anyánk tekintete. — A természettudomány a vallás-erkölcsös nevelés szolgálatában. — Társulati hírek; 1. A Szeretethölgyek párizsi kongresszusa. 2. Kínai testvéreink a vörös banditák fogságában.

Katalin nővér boldoggáavatási ügye.

Az *Anyaház Visszhangja* már áprilisi számában jelezte, hogy tiszteletreméltó Katalin nővér boldoggáavatási ügye nagy lépéssel haladt előre. Március 17-én, kedden, Rómában a kardinálisok, prelátusok és tanácsnokok jelenlétében egy előkészítő ülést tartottak arra a nagy fontosságú ülésre, mely majd erényeinek hősie voltát állapítja meg.

Hogy erre a fontos tanácskozásra Isten segítségét és az Ég áldását vonjuk le, főtisztelendő Verdier kardinális úr őminenciája megengedte, hogy ezen a napon Anyaházunk kápolnájában a legméltóságosabb Oltáriszentség imádásra legyen kitéve és megígérte, hogy buzgó imáink szándékaival ő is egyesül.

Misermont úr. római lazarista atyának — mondja to-